

(Από το *Αλλαγή Τοπίου*)

Ανά Ζεύγη

Το σκοτάδι δεν είναι φως

όμως ανήκει σ' αυτό

όπως η μοναξιά δεν είναι έρωτας

κι όμως τον αντικρίζει

μ' ορθάνοιχτα μάτια.

Μ' ορθάνοιχτα μάτια

μες στο σκοτάδι

ο έρωτας παραμονεύει

τη μοναξιά μας.

(Από το *Σημεία Στίξεως*)

Κυρίως

γλυκαμένη από τον θυσανωτό

μπλε της ψίθυρο

η ποίηση

κυρίως

δυναμώνει τον ήχο

της σιωπής.

Έτσι

Ακριβώς μπροστά από μένα

σαν ένας κόκκος μετά

το φως με διασχίζει.

Έτσι θα μου συμβεί

ολοένα

μια είσοδος στον εαυτό μου.

Αυτό που προηγείται

Κάθε φορά που ξαπλώνεις να κοιμηθείς, βγαίνει από το σώμα σου
μια κόκκινη καρδιά, στέκεται αστήριχτη μέσα στο δωμάτιο και ανασαίνει
μονάχη της. Δε λογαριάζει ούτε τον εαυτό της γιατί αυτή τη θρέφει
μια συνεχής έκπληξη. Τίποτα και από πουθενά. Όλη αυτή την ώρα
σας χαρακτηρίζει ένα μικρό χαμόγελο καθώς ισορροπείτε πάνω
σε δυο λεπτές άσπρες κλωστές.
Αυτό που είστε υπάρχει πριν από τους δυο σας. Ξεχνώντας.

(Από το *Δικό της*)

Άτιτλο

Ωραία· κι ας είναι θλιβερό
γιατί δεν παύει να 'ναι ως τα σήμερα
να σκύβει πάνω απ' το κορμί της

και ν' ανασαίνει με φωνές.

Έπειτα είναι μόνη της

δεν εμπιστεύεται κανέναν όταν λέει

χαϊδεύω το κορμί μου

χαϊδεύω το αδέξιο σώμα μου.

Όχι πως έχει σημασία·

λίγο τη νοιάζει

γιατί χρυσό ελάφι στην κοιλάδα

ονειρευόταν να ξαπλώνει.

(από το *Ρόδινος φόβος*)

Άτιτλο

Σε τόπο ξερό

απλώνω τον κήπο μου

έως ότου γεμίσει το στόμα μου γέλιο

Ο εχθρός του ποιητή

Κατεβαίνω σιγά

γελάω ξαφνικά χωρίς να το θέλω

πάντα γελάω

μπαίνω αριστερά, στην άδεια κουζίνα

ανοίγω το τετράφυλλο παράθυρο προς την ανατολή

κάθομαι στο τραπέζι με τα σκόρπια μήλα

ξεχνιέμαι μονάχη

Μονάχη χαίρομαι τις ώρες της αυγής.

Άτιτλο

δεν έχει άνθη

δεν κοιμάται όταν ονειρεύεται

δεν έχει αγάπη

φού κάνει και να δεις

σηκώνεται ο άνεμος προς τον βορρά

κανείς δε λέει τ' όνομά του

δεν μένει τίποτε απ' τη σκιά του

πίσω από το γεφυράκι με τις κερασιές

δεν έχει λύπη για το ασημένιο κιμονό

για τα μικρά προσεχτικά μου βήματα

κι εγώ ο Τάι-σου

καλά θα κάνω να γυρίσω σπίτι μου.

Σιγανή βροχή

Από τότε ζω μόνος

καμιά ευγενική γυναίκα δε με φροντίζει.

Ζεσταίνω το τσάι μου μόνος·”

σηκώνω το κερί και διαβάζω

όχι ποιήματα όχι

τον πράσινο αγνό των δέντρων έξω απ’ το παράθυρό μου.

Θυμάμαι ωστόσο δύο στίχους από μια συλλογή του Σουντό Μόρι:

«Ζέστη από τον κόρφο θαυμάσιου κοριτσιού».

(Από το *Εδώ*)

Ιντερμέδιο

σε όχθες χαμηλές

κι απέραντη αλμύρα

τριάντα χιλιάδες μέλη της κοινότητας Τάτζι

μοιράζουν το χρόνο τους ανάμεσα

στα οροπέδια και την κοιλάδα

ψάχνουν τροφή, αρμέγουνε τα ζώα

ένας νερόμυλος αλέθει το σιτάρι τους

Μέσα στη μύξα και στο γέλιο

μεγαλώνουν τα παιδιά τους

Η καθημερινή ρουτίνα

και μια στιγμή χαράς

τους κρατάει στη ζωή

Μόνοι τους φτάνουνε στον Θεό.